

взелъ да дърпа — и хопъ, двамата изведнажъ. Азъ ли съмъ ги накаралъ“?

Поспре се и като му дойде нещо на умъ въ негова полза продължи:

„Както и да е: за него азъ искахъ, ама за нея и на умъ не ми е минавало. Да кажемъ той се запи; тъй е; само че никой не го е билъ по главата да пие. То си е било въ кръвта му, затова се запи. Азъ защо не се запия. Който ще да ме черпи, не може ме съблазни. А пъкъ той си го ималъ въ кръвта. Че защо азъ ще бжда виновенъ! Подире: ако не е билъ сприхавъ да не дърпа билника — нищо не би станало“.

Тъй размислѣше Мъглата и не се намираше виновенъ.